

Chili con Carne

door Drs. Claudia Verhoeff – dierenartsenpraktijk Alkmaar Noord

Met grote kracht word ik tegen de stoelleuning gedrukt als het vliegtuig vaart maakt voor het opstijgen. De vakantie is begonnen.

Na een lange en zorgvuldige voorbereiding liggen vier weken avontuur voor ons. Samen met mijn vriend zullen we met een huurauto

de Chileense wildernis van noord naar zuid doorkruisen.

Het zal niet alleen vakantie vieren zijn want ons reisdoel betreft een

exclusief interview met een zeer bekende en vooraanstaande

deskundige omtrent het eten van

rauw vlees door dieren: professor Uma. Niet alleen in Chili maar in

heel de wereld is hij dé expert op het gebied van rauw vleesvoeding.

Het is heel bijzonder dat we professor Uma bereid hebben gevonden zich te laten interviewen, maar bovenal een enorme uitdaging om hem te bezoeken. Hij woont namelijk in het verre zuiden van Chili, het doorgaans zeer onherbergzame Patagonië met snijdende koude wind en zonder gebaande paden.

Na een lange en vermoeiende vlucht komen we aan in de hoofdstad Santiago, waar we twee dagen later na de verwerking van onze jetlag verder vliegen naar Temuco. Daar halen we de huurauto op: een felrode Toyota Hilux pick-up die volgens de enthousiaste verhalen van mijn vriend zelfs niet kapot te krijgen is als je hem van een flatgebouw afdruwt (?), zo had hij op een YouTube filmpje gezien. Dát geeft nog eens vertrouwen.

De eerste honderden kilometers gaan ons dan ook vlotjes af. Het landschap van het Chileense merengebied is werkelijk prachtig. Grote vulkanen met besneeuwde toppen steken fier af tegen het verder fris groene landschap waar bruin-witte koeien grazen. We doorkruisen een gebied met steile rotswanden, bijzondere bomen, enorme watervallen en warmtebronnen die door de vulkanen zijn ontstaan. Van Temuco, Pucón, Valdivia naar het nationale park Puyehue en verder naar Puerto Varas.

Vanaf hier wordt de rit spannender. We gaan beginnen aan de mooiste autoroute van de wereld: de Carretera Austral. Ons wachten 1200 kilometers van voornamelijk gravelweg vol diepe kuilen en ribbels, langs mistige fjorden, dichte wouden, bergkammen die geteisterd worden door ijzige stormen en uitgestrekte pampa's. Ongeveert, nog bijna door niemand ontdekt en niet door toerisme aangetast.

Dit is voor ons de ultieme vakantie: weg van de mensenmassa, de natuur in, verrekijker om de nek, fototoestel in de aanslag. En natuurlijk voor deze bijzondere reis mijn kladblok mee met vragen voor Professor Uma omtrent het eten van rauw vlees, ingestuurd door lezers van Neocat Magazine en klanten van onze praktijk.

De weg is inderdaad in bijzonder slechte staat. Dat is mede te danken aan het weer, want het klopt als een bus wat de Chilenen zeggen: je kunt op één dag vier seizoenen beleven. Helaas ook één seizoen, want we beleven een dag met onophoudelijk harde regen en het is ons inmiddels helemaal duidelijk waarom je hier een kletsnat regenwoud hebt.

De weg verandert razendsnel in een soort modderpoel met diepe 'potholes' en grove ribbels zodat we de hele dag nodig hebben om 200 km verder te komen. Het tweede dat klopt als een bus is het imago van de Hilux. Als een beest gaat hij de weg te lijf, en hoewel we af en toe gevaarlijk dicht langs diepe afgronden rijden en de wielen weleens slippen neemt hij met relatief gemak de soms best steile delen van de weg.

Zo hobbelen we dagenlang langs de adembenemende Carretera Austral en overnachten in eenvoudige familiehotelletjes, hebben gesprekjes in ons beste Spaans met de eigenaren over hun prachtige land, de ongerepte en ruige natuur, de tot bijna 4000 jaar oude Alercebomen die met uitsterven bedreigd worden. We leren de Chilenen kennen als zeer vriendelijke open mensen, uiterst behulpzaam en trots op hun prachtige land.

Vanaf Hornopirén nemen we de ferry omdat de weg simpelweg niet verder gaat en varen vier uur op een groot vrachtschip langs fjorden en ongerepte

wildernis. Dit is een mooi moment om de vragen van mijn kladblok een beetje uit mijn hoofd te leren. Hebben dieren die gevoed worden met rauw vlees de Salmonella bacterie in de ontlasting? Is het verstandig om jonge dieren die nog in de groei zijn te voeden met rauw vlees? Kunnen katten genezen van huidaanroeningen of maagdarmklachten als ze overgezet worden op rauw vlees? Komen deficiënties voor bij katten die alleen rauw vlees krijgen? Ik ben zeer benieuwd naar de antwoorden en vind het spannend om Professor Uma te mogen ontmoeten.

We belanden in het dorpje Chaitén waar onze opgewekte vakantiestemming ineens verdwijnt als we de golfplaten huisjes zien die na een hevige vulkaanuitbarsting scheefgezakt en voor de helft ondergelopen zijn door de grote dikke alles verzengende modderstroom die volgde. In sommige ruïnes van huizen staan nog wat kapotte meubels, liggen servies-scherven, zien

we kinderspeelgoed. Door de modderstroom is de kuststrook maar liefst één kilometer breder geworden. De bevolking is tijdens die vulkaanuitbarsting geëvacueerd en de regering van Chili wilde destijds geen geld stoppen in de wederopbouw van het dorp, omdat het gebied te gevaarlijk is om te wonen. Maar de mensen keerden toch terug en bouwden hun verwoeste maar geliefde dorp dat ineens in tweeën gerukt werd door een enorme rivier eigenhandig weer op.

Onze reis gaat verder naar La Junta, Coyhaique, Puerto Rio Tranquilo en Puerto Guadal en na bijna elke bocht zakt onze mond open bij het zien van de spectaculaire uitzichten op de enorme bergen, gletsjers

en uitgestrekte vlaktes langs het intens turquoise Lago General Carrera. Eigenlijk is het met geen pen te beschrijven, zo mooi. Ik zou het graag iedereen aanraden, maar tegelijk ook niet, want wat is het bijzonder om de hele dag bijna geen mens tegen te komen.

Ruim drie weken en bijna 2000 foto's verder komen we aan in het nationale park Torres del Paine. Het weer is inmiddels al lang veranderd in prachtig zonnig weer met sprookjesachtige wolkenvelden die in rap tempo door de harde Patagonische wind van plek en vorm veranderen.

We genieten van wildlife, zien guanaco's (een soort lama's), bandurria's (ibissen), zwartnekzwanen, soms een condor boven onze hoofden zwevend en af en toe een Patagonisch vosje.

We bereiken de omgeving waar Professor Uma woont en arriveren ruimschoots voor de afgesproken tijd, nog voor de schemering valt, de plaats van bestemming. Terwijl we rustig wachten in onze auto zien we ineens een grote groep guanaco's voorbij komen. Tot onze grote verbazing klinken er ijzige kreten die ver weg dragen op deze verlaten steppe. Wat gebeurt er? Twee jonge hengsten vliegen elkaar aan en de zwakkere wordt ver weggejaagd. Dan zien en horen we een hengst gillen en een merrie achterna gaan met veel gesnuif en gefleem.

We zijn midden in het baltsseizoen beland, want het is hier lente!! Even later gebeurt er iets dat diepe indruk op ons maakt, we lijken wel midden in een natuurfilm te zijn beland. Een grote guanaco staat een stukje verder op de weg ons een tijdje te bekijken. Na een poosje steekt ze de weg over en voegt zich bij de groep, gevolgd door een klein tenger hummeltje: het blijkt een pasgeborene cria (jong) te zijn! Het diertje kan nog maar nauwelijks goed staan en is nog reuze onhandig op die lange stelten. De hele groep tantes besnuffelt de cria, wrijft met de hals langs haar lijfje en als iedereen even langs is geweest zien we hoe ze na twee keer omvallen uiteindelijk voor het eerst bij de moeder drinkt.

We zien nog véél meer op deze bijzondere plek, guanaco's die een stofbad nemen, een vosje dat voorbij rent, een ñandoe met gestreepte kuikens, acht condors die hoog in de lucht zweven. Maar we zien ook veel skeletten van guanaco's en andere dieren, want hier huist de poema, die hier "Lord of the Andes" wordt genoemd. Hij maakt jacht in de schemering op elk dier dat hij tegenkomt, van muis tot de bijna 120 kg zware guanaco. Dat is dan ook de reden dat de Chileense opzichter ons vandaag op het hart drukte vooral in de auto te blijven op dit tijdstip. Na de wekenlange stoffige reis door de wildernis van Chili verschijnt hij dan eindelijk voor ons zorgvuldig voorbereide interview: meeneer Uma. We mogen Pepe tegen hem zeggen: P. Uma.

Met een schok word ik wakker uit mijn waargebeurde vakantiedroom als de purser van de KLM omroept dat het 17 uur en 10 minuten vliegtijd is tot Amsterdam. Genoeg tijd dus om een waargebeurd verhaal op te schrijven voor het nieuwe Neocat Magazine.

www.dierenarts-alkmaarnoord.nl

